"Draugas" Weekly Supplement devoted only to religion.

LAIVAS

Savaitinis "Draugo" priedas, pašvęstas vien tik tikėjimo reikalams.

Kančios Sekmadienis.

Penktasis Gavėnioje.

Mišių Lekcija iš Šv. Povylo laiško Žydams 9, 11—15.

Broliai: Kristus atėjusis vyriausias busiančių gerybių kunigas vieną syki inėjo į Šventvietę per didesnį ir tobulesnį ne rankų padarytą pribuvimą, tat yra, ne šio sutvėrimo; nei per oželių ar veršelių kraują, bet per savo kraują, amžiną atpirkimą radęs. Nes jei ožių ir jaučių kraujas ir sušlakštyti karvės pelenai pašventina suterštuosius, kad kunas taps švarus, tai nejaugi ne labiau kraujas Kristaus, kuris per Šventąją Dvasią pats save visai nekaltą aukojo Dievui, nuvalys mirusius darbus nuo musų sąžinės, kad tarnautume gyvąjam Dievui? Ir del to yra Naujojo Testamento tarpininkas: kad mirčiai įvykus tuos nusikaltimus, kurie buvo pirmesniame testamente atpirkus pažadą įgytų į amžinąją tevoniją pašauktieji musų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Lekcijos Paaiškinimas

V. Jėzus buvo augščiausias Naujojo Įstatymo kunigas, atėjęs pas mus iš dangaus. Jis buvo daug augštesnis už Senojo Įstatymo kunigų kunigą. Tas Senojo Įstatymo vyriausiasis kunigas Mozės laikais į Šventąją Vietą turėdavo eiti per šventąjį užtvarą. Nuo Saliamono laikų jis eidavo į ją per bažnyčios kiemus. Į Švenčių-Švenčiausiąją Vietą niekas negalėdavo ineiti, tik vienas augščiausiasis kunigas vieną kartą kas metai.

Viešpats Jėzus buvo kitokios, geresnės rųšies augščiausias kunigas. Jis į pačią švenčiausiąją vietą inėjo vieną kartą, bet ne per užtvarą, kurį buvo padariusios žmonių rankos tiktai per savo mirtį. Jis nebuvo žemiškojo testamento kunigų viršininkas, bet jis buvo Dieviškos kunigijos viršininkas, o toji kunigija tarnauja ne žemiškiems vienos tautos tikslams, kaip tat budavo Žydų tautoje Seno Testamento laikais. Kristaus kunigija tarnauja žmonėms amžinosiomis gerybėmis.

Senojo Įstatymo aukos, pašventinimai ir apvalymai budavo gyvulių kraujais: ožių, veršių, karvių. Naujojo Testamento šventybę įvyko paties Kristaus krauju. Jeigu tat Senojo Įstatymo aukos apvalydavo žmones, tai nesulyginamai daug geriau tą padaro Naujojo Testamento auka, kurioje tapo pralietas Dievo Sunaus kraujas.

Ne iš prievartos Kristus mirė; tik pats pasiaukojo save. Jo auka buvo visiškai skaisti be mažiausio sutepimo. Ji apvalo musų sąžines geriau negu kad apvalo žmonių nuodėmes veršelio ir oželio kraujas bei pelenai vartojami apvalymo dienoje sulig Mozės įsakymo (Lev. 16, 27).

Mirusiais darbais Apaštalas vadina apsėjimus užpelnančius pragarą, nes pragaras yra baisesnė nelaimė dušiai negu mirtis kunui.

Senąjį Testamentą sudarant Mozė tarpininkavo tarp Dievo ir žmonių. Naująjį Testamentą sudarant tarpininkavo V. Jėzus. Testamentas nors užbaigtas rašytį, neturi galybės, kol parašiusis žmogus nenumiršta. Sudaręs Testamentą Kristus numirė. Todel Jo testamentas dabar turi galę.

Sulig to testamento mums tenka ta, kuri buvo žadėta amžinoji dangaus tėviškė. Kristus ją mums surengė, Kristus ją pažadėjo, Jis ją mums užpelnė ir įteikė. Del to Jam priklauso mųs meilė ir pagarba.

MIŠIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 8, 46—59.

Anuo metu Jėzus kalbėjo Žydų minioms: Kas jus prirodys man nuodėmę? Jei tiesą jums kalbu, kodėl netikite manim. Kas iš Dievo yra Dievo žodžių klauso. Jus del to neklausote, kad ne iš Dievo esate. Tai-gi Žydai atsakė ir tarė jam: Ar-gi negerai mes sakome, kad tu esi Samarietis ir velnią turi? Jėzus atsakė: Aš velnio neturiu, bet garbinu mano Tėvą, o jus paniekinote mane. Bet aš neieškau savo garbės: yra kam ieškoti ir teisti. Ištiesų, ištiesų sakau jums: jei kas mano kalbą užlaikys, nematys mirties amžinai. Tai-gi tarė Žydai: Dabar pažinome, kad velnią turi. Abraomas mirė ir pranašai: ir tu sakai: Jei kas mano kalbą užlaikys, neragaus mirties amžinai. Nejaugi tu esi didesnis už mųs tėvą Abraomą, kuris numirė? Ir pranašai išmirė. Kuomi tu pats save statai? Jėzus atsakė: Jei aš garbinčiau savo mano garbė butų niekas; yra mano Tėvas, kuris man garbės teikė, kurį jus sakote, kad jusų Dievas, ir nepažinote jo: bet aš jį pažįstu: ir jeigu sakyčiau nepažįstąs jo, tai bučiau jums lygus melagis. Bet žinau jį ir jo kalbą užlaikau. Jusų tėvas Abraomas linksminosi, kad matytų mano dieną, išvydo ir džiaugėsi. Tai-gi Žydai tarė jam: Dar neturi penkių dešimčių metų, o Abraomą matei? Jėzus tarė jiems: Ištiesų, ištiesų sakau jums pirma negu Abraomas tapo padarytas, aš esmi. Tai-gi paėmė akmenis mesti į jį: bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios.

Evangelijos Paaiškinimas.

Čia perskaityta tik dalis pašnekėsio, arba, geriau sakant, ginčo tarp Jėzaus ir parizėjų Jeruzolimos bažnyčioje paskutiniais Išganytojo gyvenimo metais. Ginčas prasidėjo iš to, kad parizėjai atvedė pas Jėzų nusikaltėlę moteriškę, paleistuvavusią su svetimu vyru ir užsipelniusią mirties bausmę. Išganytojas tą moteriškę išgelbėjo iš mirties tuomi, kad pirmą akmenį liepė mesti tam, kuris neturi nuodėmių.

Parizėjai kaltino V. Jėzų, buk jis neteisėtai savinasi valdžią ir augštybę, arba autoritetą tikėjimo dalykuose. Išganytojas pažymėjo, kad ne jis pats ir ne jis vienas tą autoritetą sau pripažįsta, o kad Dievas iš dangaus aiškiai Nudijo už savo Sunų. V. Jėzus tą beaiškindamas pažymėjo savo Dievybę, o parizėjai už tatai dar labiau supyko. Išganytojas dar aiškiau atkartojo, kad jis yra Dievo, ir kad Dievą mylintieji žmonės pripažįsta jį.

Daugelis neparizėjų, o šiaip žmonių, klausydami rimtų ir teisingų V. Jėzaus atsakymų įtikėjo juomi. Parizėjai del to dar labiau užpyko ir kaskart didesnius apkaltinimus metė V. Jėzui į akis.

Šios dienos Evangelijoje perskaitytoji minėto ginčo dalis pamokina mus kaip apseiti artimams darant skaudžius ir neteisingus apkaltinimus ant mus. Reikia atremti tuos, kurie gali buti kenksmingi, jei pasiliktų visuomenėje. Todel V. Jėzus aiškiai pasisakė velnio neturys. Prilyginimas prie Samariečio buvo užgaulingas ir pažeminantis, bet Jėzui nekenkė visuomenės darbą dirbti, todel Išganytojas visai nutylėjo tą užgaulę.

V. Jėzus šios dienos Evangelijoje aiškiai pasakė, jog niekas negali tvirtinti, buk jis nuodėmę padaręs. Ir ištiesų V. Jėzus per visą savo gyvenimą nepadarė nei vienos nuodėmės. Išganytojas nei negalėjo padaryti nuodėmės del to, kad buvo tikras Dievas. Žmogui nepritinka ir peiktina yra girtis neturint nuodėmės. Bet V. Jėzui reikėjo pasisakyti, kas esąs. Jis norėjo pačiu minkščiausiu budu išreikšti savo Dievybę, pažymėdamas vien tą Dievo ypatybę, kad neturi nuodėmės. Tečiaus to neužteko, prisėjo dar pažymėti, jog ir už Abraomą yra augštesnis, nes parizėjai aiškiai tą klausimą pastatė. V. Jėzus jiems turėjo pasakyti esąs amžinas, t. y. senesnis ir už Abraomą.

Čia žymėtinas V. Jėzaus pasakymas: "Pirm negu Abraomas buvo, aš esmi." Jėzus nepasakė: "Aš buvau pirma Abraomo," bet apie Abraomą pasakė, kad jis buvo, o apie save pasakė "esmi." Abraomas buvo žmogus: jo gimimo ir mirties diena jau abidvi yra senai perėjušiame laike. V. Jėzus yra amžinas Dievas, todel jam nėra nei praeities, nei ateities. Todel Išganytojas ir ištarė "Aš esmi." Tas žodis reiškia, jog Dievuje nėra praeities nei ateities, tik viena amžina dabartis.

Žydai norėjo V. Jėzų užmušti, už ką jis lengvai paminėjo savo Dievybę, bet dar nebuvo atėjęs laikas jam mirti, todel jie visi nepastebėjo, kaip jis išėjo iš jų tarpo ir iš bažnyčios.

ŠV. LEONAS I DIDIS POPEŽIUS.

(† 416).

I. Didžio vyro didi darbai.

Išganytojas užtikrino, kad Bažnyčios nekuomet neapleis, bet visuomet su jaja bus iki pasaulio pabaigai. Yra daug to dieviško rupesčio prirodymų. Kuomet ta šv. musų Motina buvo dar maža, tai Išganytojas paskyrė jai labai mokytus, garsingus ir veiklius auklėtojus, idant ją suptų, maitintų ir pratintų prie darbų, kuriais visi amžiai stebėjosi.

Tarp tokių atrandame ir šv. Leoną I Didįjį. Gyveno penktame amžyje, tai yra tuomet, kada musų Motina ėjo iš kudikio metų. Tuomet Bažnyčia gydėsi žaizdas, kokias jai buvo uždavę stabmeldžių persekiojimai. Tuomet tai kaip dabar kurėsi naujos valstijos, barbarų tautos keliavo iš rytų į vakarus, griovė ir naikino pakelyje ką užėjo. Tuos laukinius hunus ant Italų vedė nuožmus karalius Attyla, vadinamas Dievo botagu. Naikindamas Italiją jis artinosi prie Rymo. Bėgo nuo jų krikščionių karuomenė, sudrebėjo iš baimės Rymiečiai. Vienas tiktai popežius Leonas nenustojo stiprios širdies. Įsakė pasninkus ir viešas maldas, o pats iškilmingose popežiaus rubuose nuėjo į Attylos stovyklą ir prašė jo, kad šv. Petro ir Povylo kapus gerbdamas negriautų Rymo. Attyla paklausė.

Nauja nelaimė rengėsi pulti ant Rymo iš pietų. Vandalų karalius Genzerikas įsibriovė Italijon, degino, naikino miestus pikčiau už hunus. Kuomet jis prisiartino prie Rymo, Leonas nuėjo ir pas Genzeriką prašydamas, neliesti Apaštalų sostinės. Suminkštėjo Genzerikas ir miestą paliko nesugriovęs ta sąlyga, kad bus leista kareiviams gyventi 14 dienų, vaišinties ir turtus plėšti. Didįjį sunaikinimą turėjo popežius išnaujo atitaisyti.

O ką Bažnyčiai padarė?

Bažnyčiai tuomet jau gręsė didelė atskalunystė rytuose. Eutecheso ir Dioskoro klaidos pradėjo plėšti Bažnyčią. Todel Leonas sušaukė tarybą (visuotiną susirinkimą) į Chalkedoną, pasiuntė du pasiuntiniu, kuriuodu viešai paskaitė jo laišką, o rytų vyskupai pasmerkė atskalunų mokslą. Tuomet tai visas vyskupų susirinkimas ištarė balsiai svarbius žodžius, kuriuos reikia mums atsiminti: "Per Leoną Šv. Petras prakalbėjo." Tie žodžiai yra svarbus? Nes juose yra prirodymo, kad penktame šimtmetyje visa Bažnyčia tikėjo, jog popežius yra šv. Petro įpėdinis ir Bažnyčios augščiausias ganytojas.

II. Ką daugiau reikia manyti apie popežius.

Nekartą atskalunai ir netikėliai sako: "Vadina popežių Šventu Tėvu. Koksai jis šventas. Toksai nusidėjėlis, kaip ir aš ir kiti." Bet tokis gudragalvis nežino, kad Bažnyčios pradžioje visus krikščionis vadindavo "šventais," nors ne visi buvo šventi. Žodis "šventas" tuomet ženklino tą patį, ką ir žodis katalikas.

Dabar gyvenančius krikščionis nevadiname "šventais," išskiriant tiktai labai dievobaimingus ir dorus asmenis. Popežių vadiname Šventuoju Tėvu ne del to, kad butų atsižymėjęs šventumu, bet tas vardas pasiliko nuo senų laikų ir reiškia, kad popežius yra krikščionių, katalikų tėvas, t. y. tėvas tiems, kurinos seniaus vadindavo šventais. Delko dar vadiname popežių Šventuoju Tėvu? Popežius, kaipo privatinis asmuo gali turėti savo ydų, reikalauja valgio, gėrimo, drabužio, kaip kiekvienas žmogus. Bet kaip kokį tikėjimo dalyką viešai apskelbia, tikrojo tikėjimo tiesą. V. Jėzus yra Bažnyčios galva, neregima, popežius-gi yra regima. Protas valdo žmogų, bet yra nematomas ir reikalauja viršutinio, matomo organo, kad galėtų tą valdžią pildyti. Tokis matomas viršujis organas arba įrankis mus protui yra mųs galva. Ji valdo visus kuno narius.

Iš čia galima spręsti, kaip klysta nezaležninkai arba tautiškos bažnyčios skolbėjai, kurie popežiaus valdžios nepripažįsta. Taippat labai klysta taip vadinamieji Biblijos tyrinėtojai, kurie Šv. Tėvo valdžią niekina, arba niekais laiko.

Mes, katalikai, laimingi esame, kad laikomės šv. tikėjimo, kurį V. Jėzus paliko ir Šv. Tėvą pripažįstame, nes V. Jėzus paliko savo vietoje valdyti šv. Bažnyčią.

MOTINOS TIKĖJIMAS.

versta iš angliško.

Parašė F. M. Regan,

Jo motina.

Jau buvo kelios dienos po Devintinių Šventės, (Corpus Christi), 1817, kada jauna moteriškė, panaši į gražią merginą, keliavo per kalnuotą šalį taku į Stercingą (Sterzing). Ant savo pečių ji nešė pintinę, iš kurios kyšojo paaugusio vaiko galva. Tokis yra paprotys kalnuotoje Šveicarijoje ir Tirolije. Vienoje rankoje motina turėjo ražančių, kitoje skepetaitę. Su ja moteriškė šluostė prakaitą nuo įkaitusio veido. Jos lupos krutėjo, ji eidama tyliai meldėsi. Kartas nuo karto ji imdavo garsiau melstis, tuomet ir vaikas pasekdavo ją maldoje, bet šiaip jis pintinėje sėdėjo tyliai ir bailiai įkibęs rankutėm į jos šoną, kad neišpultų. Jo didelės akys dairėsi šen ir ten, bet nieko nematė. Umai moteriškė sustojo ir tarė:

"Pranuti, nuo čionai matiti Trens'o bažnyčia. Ji yra tame krašte, iš kur saulė degina tavo veidelius; apsisuk, sudėk rankutes, ir atkalbėk tą maldelę, kurios aš tave išmokinau.'

Vaikas atsisuko nerangiai į tą kraštą, iš kur saulė šildė, sudėjo rankutes ir pradėjo kalbėti:

"Brangioji Motina danguje, prašyk Dangiškojo Tėvo atidaryti mano akutes, kad aš galėčiau matyti, kaip kiti vaikeliai."

Moteriškė atsiduso ir neužilgo pradėjo vėl eiti. Atėjus lig lygumos, kur takas buvo geresnis, ji iškėlė vaiką iš pintinės ir vedėsi už rankutės. Beeinant jie susitiko seną ukininkę, kuri sustojo ir klausė jų iškur keliauja ir į kur taip skubinasi. Jaunoji moteriškė džiaugėsi sutikus ukininkę ir papasakojo savo gyvenimo vargus bei nelaimes. Ji keliavo iš Adigė'os miesto į Dievo Motinos bažnyčią Trens'e. Jos sunus užgimė aklas. Ji Rožė Burgeriutė, buvo ištekėjusi už Harry Schatler. Abu tada turėjo po dvidešimtį metų. Jiedu tuomet jautėsi laimingi ir manė, kad jų gyvenimas negalėjo buti nei linksmesnis, nei gražesnis. Žmonės taippat džiaugėsi, matydami jų dailų gyvenimą.

Jųdviejų vestuvės buvo Gegužės mėnesyje, 1809, kada antroji karė buvo ties Wilten'u, kur Prancuzai buvo nugaléti ir išvyti iš to krašto. Tą pačią vasarą, po Žolinei, karė prasidėjo išnaujo. Rožės vyras išėjo karėn ir dideliame mušyje, ties Innsbruck'u tapo užmuštas. Rožė, kada išgirdo apie vyro mirtį, taip išsigando, kad net kelias dienas išgulėjo lovoje; po tam kelias savaites vientik verkė.

Ji nešiojo jį pas gydytojus, bet nei vienas negalėjo pagelbėti. Ji jo labai gailėjosi; ji troško verčiau pati tapti nerege, negu matyti sunelį aklą. Bet ji pasitikėjo Dievo Motina; per tris dienas ji keliavo į Dievo Motinos bažnyčią, Trens'e; ten tikėjosi, kad Nekaltoji Panelė išklausys jos karšto meldimo.

"Taip, taip, ji pagelbėdavo daug kitiems," tarė ukininkė, "tu gali pasitikėti ja; toks brangus, nekaltas vaikas, aš tikiu, kad ji pasigailės jo. Aš sukalbėsiu kelis Tėve Musų, už jį, kad jisai taptų sveikas. Nepamirškite pranešti Kraimerių šeimynai grįžtant atgal apie vaiką; taippat pasveikinkite juos nuo manęs. Man butų taip malonu išgirsti, jei jusų vaikas praregėtų."

Kalbėdama maldas už tą vaiką, ukininkė nuėjo savo keliu. Rožė paėmė Pranuką už rankutės ir keliavo į miestą Trens. Motina ir sunus atkeliavo miestan anksti po pietų. Be jokio atsilsėjimo po ilgai kelionei, jiedu nuėjo tiesiog į bažnyčią ir pradėjo melstis taip karštai, kad kiti keliauninkai stebėjosi. Į pavakarę Rožė liko viena sau bažnyčioje su savo vaiku. Ji klupdė jį ties savim, sudėjo jo rankutes į savo, ir meldės prie stebuklingo paveikslo.

"O brangioji dangaus Motina, tu žinai kaip motina labai myli savo kudikį, ir kaip yra skaudu žiurėti į tą vargdienėlį reikalaujant pagelbos. Tu esi patyrus tokio skausmo. Pažvelgk, štai mano sunelis, vos tik vienas brangus daiktas likęs man šiame pasaulyje. Atidaryk jam akutes."

Vaikas truktelėjosi, ir išsigandusi motina klausė:

"Pranuk, ar tu matai ką nors?"

"Ne, motinėlė, aš nieko nejaučiu," atsakė vaikas.

"O brangioji dangaus Motina," Rožė meldėsi toliau, "aš pavedu jį tau, visas jo gyvenimo dienas, tik bile jis praregėtų; jis bus geras vaikas visados, aš tai žinau."

"Tu busi geras, ar ne, Pranuk," tarė ji pasisukdama į vaiką. "Užaugęs tu visados mylėsi Dievo Motiną ir gyvensi nekaltai ir gražiai."

"Taip, motinėlė, ir tada nuleksiu prie mano angelo sargo ir busiu su dangaus motina."

Rožė pirštais perbraukė sunaus veidelius kelis kartus ir tarė:

"Pranuk, ar tu nei trupučio nematai, ar nei kiek šviesumos?"

"Ne, motinėlė, viskas yra taip, kaip buvę."

Apie dešimtą vaalndą vakare zakristijonas nuėjo į viešbutį ir pasakė savininkui nežinąs ką daryti, kad kaž kokia mergina gražia apsirėdžiusi ir neregys vaikas neišeina iš bažnyčios.

"Jiji nėra mergina," aiškino viešbučio savininkas, "ji yra jauna našlė; jos vyrą užmušė 1809 metais ties Isel'io kalnu. Varguolė, ji mano išmelsti nuo Dievo Motinos jos sunui regėjimą."

"Ji yra verta tos malonės," tarė zakristijonas. "Aš nekuomet nemažiau žmones taip meldžiantis, kaip ji, nors aš esu matęs daug meldžionių šitoje bažnyčioje per keturiasdešimts metų čionai betarnaudamas. Jijė nori pasilikti per visą naktį bažnyčioje su vaiku. Aš negaliu ją ten palikti, bet nežinau ką daryti. Aš negaliu jos išvaryti: taip butų nepadorų."

"Tegul ji meldžiasi dar valandą, paskui ji išeis."

Po valandai laiko zakristijonas ir viešbučio savininkas abu nuėjo ir gražumu išprašė Rožę iš bažnyčios? Išeidama ji tarė nuolankiai:

"Iki šiol Dievo Motina neišklausė mus, bet ji išklausys musų prašymą rytoj."

Ji turėjo vilties, kad ankščiau ar vėliau išmaldaus savo vaikui regėjimą. Visą sekančią dieną ir pusę nakties ji meldėsi nepaliaudama ties Nekaltos Panelės stovyla, bet vaiko akys vis nieko nebematė. Trečioje dienoje ji dar karščiau meldėsi, bet liko neišklausyta. Tad-gi Rožė liudna turėjo grįžti namo.

"Gal tokia Dievo valia," raminosi vargšė atsisveikindama šventnamį, ir dar kartą karštai meldėsi pilna meilės širdim.

Visi žmonės, buvusieji tuomet Trens'o bažnyčioje gailėjosi nelaimingos moteriškės, kad ji verkdama grįžo namo. Ji vaiką dabar da labiau mylėjo; ji troško savo meile atlyginti jam už tą jausmą, kurio negalėjo niekaip išmaldauti.

"Brangus Pranuti," tarė ji. "Aš manau tokia yra Dievo valia. Tu neverksi, jei Dievas neleis tau matyti pasaulio? Jis atidarys tavo akutes kitame pasaulyje, ir tu matysi daugiau už kitus žmones. Visas šito pasaulio gražumas yra tik menkniekis prilyginant jį prie ano."

Atėjus iki kalnui, kur takas buvo blogesnis, Rožė vėl įsidėjo vaiką į pintinę ir dusaudama nešė jį prieš kalną. Ir vėl žmonėlė pradėjo verkti, jos ašaros susimaišė su prakaitu, bėgusiu per veidus.

"Motinėlė, ar jus verkiate?" klausė vaikas.

"Pranuti, man tavęs taip labai gaila," tarė jo motina atsidusus.

"Bet kodel?"

"Jeigu aš galėčiau buti su tavim visuomet, tai da nebutų taip bloga, bet jei man reikėtų kada nors tave palikti"...

"Bet kur jus eisite mamytė. Jus turitė visados liktis su manim."

"Aš norėjau pasakyti, jei Dangiškas Tėvas paimtų mane į dangų."

"Motinėlė, aš eisiu sykiu su jumi, ar jus nesineštumėte manęs?"

"Taip, Pranuk. Dievas neapleis mus."

Jiedu dabar priėjo tą vietą kur paskutiniu kartu galima matyti Dievo Motinos bažnyčią Trens'e. Motina pasidėjo pintinę ir tarė:

"Pranuti, dabar melskimės da sykį prie Dievo Motinos; nuo čionai galiu matyti jos namus paskutinį kartą.

"Mamytė, aš taip noriu gerti," skundėsi vaikas.

"Aš atnešiu vandens," ji tarė tyliai. "Aš žinau gryno vandenėlio tenai. Kol aš pargrįšiu, tu pasimelsk prie musų dangiškos motinos ir nesijudink pintinėje, kad neapvirstum."

Rožė nubėgo pas šaltinį po ąžuolu apie šimtą žingsnių ir puodeliu pasisėmė vandens. Umai ji išgirdo spiegimą. Tai buvo balsas jos kudikio. Ji išsigandusi bėgo kuogreičiausiai atgal prie vaiko. Ji rado pintinę apvirtusią, o vaikas gulėjo parpuolęs ant žemės.

(Pabaiga bus).

DAKTARAS.

Parašė kun. Alexander. (Tąsa). *Versta iš angliško.*

"Aš neturiu laiko melstis. Tamista geresnė šiandie. Valgyk kiek galėdama, ir neimk vaistų nebent skausmas ir vėl užeitų. Aš nuėjęs žemyn barsiu juos, kad tave vieną palieka taip ilgai."

"Meldžiu nebarti jų, daktare, jie yra visi labai užimti. Jie aplanko mane kada tik gali. Nesakyk tamista nei žodžio," meldė sergančioji. "Man taip daug palengvėja, kada tamista ateini. Tamista esi taip geras man. Tegul Dievas laimina." Ir abi jos akuti pasriuvo ašaromis.

"Pš!" tarė daktaras, sukdamas savo laikrodžio grandinėlį apie pirštus. "Aš negaliu žiurėti kaip tamista išguli čion taip ilgai, tokioje vietoje. Stebėtina kaip tat nenusibosta. Tamista neleidi man pataisyti kambarėlį. Jis visas tokis apleistas, kaip jis atrodo!"

"Užtektinai geras, daktare. Tamista žinai, kad aš ilgai čion nebusiu, ir kam da gaišinti turtą? Aš esu patenkinta ir labai linksma. Mano tikėjimas papildo visus neprieteklius."

Gydytojas apžiurėjo mažą kambarėlį, paskui žvilgtelėjo į malonų, išblyškusį ligonies veidelį ir linksmai tarė:

"Mat, kaip aš sakiau pirma, tamista esi ypatingas sutvėrimėlis, ir jei aš turėčiau taiko aš pats bučiau Rymo-Katalikas. Mane kas žin kas traukia į tą pusę. Turbut kas nors čia yra. Na, nepradėk pamokslo," tarė jis, matydamas mergaitės veidelius žerint ir jos lupas prasiveriančias kalbėti. "Laikas man eiti; aš čion užtrunku ilgiau negu kur kitur. Bet į ką tamista taip žiuri?"

Jis pamatė, kad jos akys seka jo pirštus sukančius laikrodžio grandinėlį.

"O! tamista žiuri į šitą sulinkusį kudikio žiedukė! Kaip ateisiu kitą kartą, tai papasakosiu apie jį. Jo istorija gana ilga."

"O gal butų skaudu išgirsti," tarė ligonis. "Aš visados maniau, kad tas žiedukas buvo tamistos mažos dukrelės. Aš tankiai norėjau klausti apie jį, bet bijojau užgauti širdį."

Linksmas juokas pasigirdo kambarėlyje.

"Pasilik rami širdelė. Ne, aš esu viengungis. Bet tas kudikio žiedukas turi mano gyvenime ištisą istoriją. Tai atsitiko pirm dvidešimt-penkių metų, kada aš buvau tamistos metų. Lauk kol aš kitą kartą ateisiu. Lik sveika."

Ir jis išėjo—linksmas bei geras žmogus, kuris tiek daug gelbėdavo palengvinti jos kentėjimus, kuris ateidavo kas savaitė, užmokėdavo jos nuomą, nupirkdavo vaistų, atnešdavo jai lengvų darbelių, ir ja rupinosi, it geras tėvas. Mergaitės širdis degė dėkingumo meile, ir ji siuntė į dangų prašymus nuolatai, kad Dievas duotų daktarui tikėjimo šviesos. Kai jos rožančiaus poterėliai slysdavo per jos plonus pirštelius, seniai nevartojusius nei siuvinėjimo adatos nei piešiamojo mokolėlio, ji meldė Nekaltos Panelės, kad prakilni daktaro siela nežutų.

(Daugiau bus.)

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Šv. Jono Apreiškimuose 20, 10 parašyta: "Žvėris ir netiesus pranašas bus kankinti dieną ir naktį ant amžių amžinųjų." O Šv. Rašto Tyrinėtojų Biblijoje, vietoje žodžių "ant amžių amžinųjų," yra pasakyta tik "ant amžių," "iki amžių." Tas reiškia didelį skirtumą. Kame klaida, malonėkite atsakyti.

Detroitietis.

Atsakymas. Šv. Jono Apreiškimai tapo parašyti Grekų kalba. Ten pasakyta: Kai basanistėsontai hėmeras kai nyktos eis tus aionas ton aionon. Lietuviškai tat reiškia: *Ir bus kankinami per dienas ir per naktis per visus amžių amžius.* Senasis lotyniškas vertimas lygiai taip pat sako. Cruciabuntur die ac nocte in saecula saeculorum.

Kunigas, Parapijietis ir Nuodėmė.

Klausimas. Jeigu parapijietis susipyksta su kunigu, tai galima sakyti, kad nusidėjo Dievui, ar jau turi buti atmestas nuo Bažnyčios ir eiti į pragarą? Jeigu tokiam kunigas negali duoti išrišimo, tai žmogus susipykęs su kunigu yra prapuolęs. Tam kuris eis į pragarą nereikia nei kunigo nei bažnyčios. Tokių labai daug yra dabar Pittsburghe, Pa. Čia vienas žmogelis buvo labai geras katalikas, pildė kataliko priedermes ir numirė. Bažnyčia jo nepriėmė. Parapijonys kreipėsi į Vokiečių bažnyčią. Tie nabašninką maloniai priėmė ir palaidojo. Aš nėsu radęs Šv. Rašte tokios nuodėmės, kad nebutų galima atleisti ir kad Bažnyčia turėtų tokį žmogų atmesti. Nei katalikų religija to neparodo.

Marcelius Adomaitis,
Castle Shannon, Pa.,
Vasario, 1921 m.

Atsakymas. Negaliu kištis į tarpą Pittsburghiečių, nes neturiu valdžios nei ant vieno žmogaus tame mieste. Niekas mane nepastatė tenykščių nesutikimų teisėju, todel atsakydamas Tamistai aš visai nežiurėsiu to, kas buvo ar yra Pittsburghe, o tiktai išdėstysiu Tamistos pajudytasias tiesas taip kaip jas turi priimti ir pildyti visi žmonės. Tamista truputį neaiškiai parašei, nes vieni klausimai nėra atskirti nuo kitų ir Tamistos tvirtinimai susipynę su Tamistos abejonėmis. Prieš pradėsiant aiškinti aš turiu suimti Tamistos raštą į kelis klausimus ir juos aiškinti paeiliui. Tie klausimai man rodos yra šitoki:

1. Ar visada yra nuodėmė katalikui susipykti su savo klebonu?

2. Kada tas susipykimas yra nuodėmė, ar ji yra taip didelė, kad negali buti atleista nei mirštančiam?

3. Ar gerai padarė parapijiečiai katalikai, kurie savo nabašninką draugą savojo kunigo atmestą palaidojo Vokiečių parapijoje?

4. Ar gerai padarė Vokiečių parapija priimdama palaidoti Lietuvį, mirusį susipykime su savo klebonu?

Atsakymas 1-mam klausimui. Žmonių susipykimas tarp savęs paprastai nebuva be nuodėmės, nes tarp žmonių turi buti meilė, ne piktumas. Nors dažniausiai, ne visada abudu susipykstantieji buva kaltu. Gana tankiai kaltas buva tik vienas. Labai retais atvėjais susipykimą padaro abiejų klaida, įvykusi be jųdviejų kaltės. Tada susipykimas ir vadinasi nesusipratimu. Padori žmonės, pajutę nesutikimą tarp savęs pirmiausiai turi rupintis išsiaiškinti dalyką vienas kitam, kad nesusipratimas nevirstų piktumu. Šita gražioji taisyklė Amerikos Lietuvių parapijose beveik visada lieka nevaisinga, nes kaip tik pasidaro keliolikos žmonių nesusipratimas su klebonu, taip tuojaus organizuota bedievija leidžia savo apmokamus šnipus, kad agituotų žmonėse, neduodami jiems ramiai pasikalbėti su klebonu. Išmanąs žmogus tuos šnipus gali pažinti iš to, kad jie minios susitikime su klebonu vartoja niekam nenaudingus, bet labiausiai kleboną įžeidžiančius žodžius. Šnipais tankiai buva toki žmonės, ant kurių niekas nesakytų, kad jie toki gali buti. Kad nedavus šnipams progos veikti, tai parapijų susipykimuose su klebonu reikia vengti masinių susitikimų. Šnipai veikia tik prisidengdami minios daugumu.

Nuo masinių nesutikimų tarp parapijiečių ir klebono reikia atskirti asmeninius kiviręius, kada vienas žmogus susipyksta su savo klebonu. Nuodėmė už susipykimą yra tam, katras neprisilaiko teisybės, Bažnyčios įstatų ir padorumo taisyklių. Jei kunigas jas laužo, tai kunigui yra nuodėmė už susipykimą pasidariusį iš to. Jei šiaip žmogus—tai šiaip žmogui yra kaltė ir nuodėmė. Šiaip žmonės tankiau tuos dalykus laužo, del to tankiau buva kalti, bet kartais kunigai tuos daiktus sulaužo, tada nuodėmė buva ir kunigams.

Atsakymas 2-am klausimui. Masiniuose parapijiečių nesutikimuose su klebonais didžiausia nuodėmė yra šnipuiparsidavėliui dauginančiam parapijos nesutikimus. Jo nuodėmė yra mažu kuo menkesnė už Judošiaus, nes už nedorą pinigą griauja Dievo darbą, nes visuomet buva sujungta su veidmainyste. Už judošystę šita nuodėmė yra mažesnė tiek, kad ne Kristų parduoda, tik Jo Bažnyčią.

Tikrų šnipų parsidavėlių buva nedaug. Daug daugiau buva tokių, kurie per apmaudą ar liežuvio nevaldymą nesijusdami tampa geriausiais šnipų pagelbininkais. Tų nuodėmės didumas priklauso nuo jų išmanymo ir užsispyrimo. Kuo jie kvailesni, tuo mažiau turi kaltės. Kuo daugiau turi išminties ir keršto, tuo daugiau nuodėmės. Beveik visada jų nuodėmė buva mirtina. Nuodėmė buva ir kunigui, jei jisai tokiuose atsitikimuose nemoka ar nenori suvaldyti savo nekantrybės. Jei nenori, tai ir jis turi mirtiną nuodėmę, jei nesupranta, tai ir jam supratimo stoka mažina nuodėmę. Išmanymo stoka greičiau nuteisina pasaulietį negu kunigą del to, kad išmintis yra kunigo priedermė.

Nei viena nuodėmė nėra taip didelė, kad jos Bažnyčia negalėtų atleisti. Todel net parsidavėlis šnipas gali gauti nuodėmės atleidimą, ypač prieš mirštant.

Kunigas neturi teisės atsisakyti eiti pas ligonį tuomet, kuomet tas kunigas apie tą ligonį turi kuoblogiausią nuomonę. Už atsisakymą eiti pas ligonį kunigams yra didelių bausmių. Bet kunigas turi teisę reikalauti, kad parapijos triukšmadaris liautųsi daręs triukšmą. Jeigu ligonis to nežada, tai jis stoja lygiomis su girtuokliu nežadančiu liautis girtavus, su vagim nežadančiu atlyginti skriaudos. Tokiems kunigas negali duoti išrišimo, ne del didumo nuodėmės, o del to, kad žmogus nenori jos paliauti.

Idant kunigui tokiu budu netektų teisėjo jiega savo paties byloje, tai paprastai klebonas siunčia asistentą, arba kviečia kaimyną. Tikras vargas susidaro ten, kur asistento nėra, o kita lietuviška parapija yra toli.

Atsakymas 3-iam klausimui. Pačiam klausime pasakyta, kad atmestąjį palaidojo Vokiečių parapijoje, bet nepasakyta, ar katalikai tie Vokiečiai ar protestantai. Jei protestantai, tai katalikams laidoti savąjį žmogų pas juos yra tikėjimo užsigynimo nuodėmė. Jei nabašninkas tapo palaidotas katalikų Vokiečių parapijoje, tai nusikaltimo Bažnyčios įstatams nėra. Sulig 1223 Bažnyčios Kodekso Kanono kiekvienas katalikas gali pasirinkti kokias nori kapines, išskyrus nepilnamečius vaikus ir vienuolius. Jei pats nabašninkas neišsirinko, laidojusieji jį turėjo teisę išsirinkti. Bet rinkimas svetimos parapijos savo nabašninkams yra kenksmas savo parapijos reikalams.

Atsakymas 4-tam klausimui. Jei nabašninkas tapo palaidotas protestantų kapuose, tai mums nerupi klausimas, ar pastorius buvo kaltas ar ne. Bet klausimas ar Vokiečių katalikų klebonas turėjo teisę nabašninką Lietuvį, kuris pykosi su savo klebonu, priimti į savo parapijos kapus?

Nei vienas klebonas negali leisti laidoti savo parapijos kapuose ekskomunikuotą žmogų, kuris mirė negavęs ekskomunikos atleidimo. Susipykimas su klebonu, nors butų tikra nuodėmė ir kaltė, dar neužtraukia ekskomunikos. Klebonas neturi teisės uždėti ekskomuniką nei ant vieno žmogaus. Todel jei vyskupas nebuvo nabašninką ekskomunikavęs, tai kiekvienas katalikų klebonas turėjo teisę priimti nabašninką į savo parapijos kapus.

Dušios likimą paskiria Dievo teismas. Mes žmonės galime kalbėti tik apie palaidojimo teises.

Pastaba. Tamista rašai, kad susipykus su klebonu jau nebereik nei Dievo, nei Bažnyčios. Daugelis žmonių taip ir padaro. Tik iš keršto kenksmas išeina ne klebonui o pačiam žmogui. Kartais aptingę piemenys Lietuvoje kalba: "Kad gaspadoriui nerupi, tegu mano kojos nupuva." Kaip piemuo pirmiausiai pats turi rupintis savo kojomis nežiurėdamas ar šeimininkas kaltas ar ne, taip ir kituose atsitikimuose žmonės pirmiausiai patys turi rupintis savo dušios reikalais, nekraudami visko ant vienų kunigų atsakomybės.

Kun. P. Bučys.

Šv. Vardo Draugija.

Klausimas. Bevaikščiodamas su reikalais vidurmiestyje, užėjau į vieną namą po numeriu 163 W. Washington St. Ant trečių lubų patėmijau ant vieno ofiso durių keistą užrašą: "Archdiocesan Union of the Holy Name Society." Kas tai per organizacija?

Jonas P—as.

Atsakymas. Šv. Vardo Draugija (Holy Name Society) yra katalikų organizacija, turinti šakų beveik visose Suvienytose Valstijų miestuose. Jos tikslas yra globoti jaunus bernaičius, kad augdami miestuose neištvirktų. Draugijos nariai yra subrendę vyrai. Jų tarpe yra daug advokatų ir teisėjų. Katalikiškose parapijose Chicagoje yra tos draugijos skyrių. Tik Lietuvių parapijos laikosi nuo to nuošaliai, nors Lietuvių jaunuomenės daugiausia žuva didžiųjų miestų ištvirkime. Draugijos organas yra laikraštis "New World" išleidžiamas kas penktadienį Chicagoje. Paskutinis to laikraščio puslapis buva pavestas vien tos Draugijos skyriams, esantiems Chicagos arkivyskupijoje. Chicagos apskričio pirmininkas yra vyskupas MacGavick, Arkivyskupo padėjėjas.

Kun. P. Bučys.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

ČEKO-SLOVAKIJA.

Daug kartų minėtoji Čekų dvasiškijos atskala, atsimetusi nuo Katalikų Bažnyčios 1921 metais silpnėja. Jos vadai iki šiol buvo dras Farsky ir Zahradnik-Brodsky. Dar dviejų metų nepraėjo nuo atskalos atsiradimo, o atskalunai jau išmetė savo vadus iš pildomojo savo "tautinės" bažnyčios komiteto. Bet juodu netoki lėti kad pasiduotų daugumos nuosprendžiui, todel juodu sušaukia naujosios erezijos "senių" (starcų) surinkimą, tikėdamiesi atgriebti prarastą valdžią. Ta pati neva "tautinė" Čekų bažnyčia kreipėsi į Drą Schreinerį "Sokolų" draugijos pirmininką, kad pareikalautų iš visų narių aiškiai atsižadėti Katalikų Bažnyčios. Nors Sokolai tylomis daug kenkdavo katalikystei, tečiaus dras Schreiner'is pareiškė nenorys, kad gimnastikos draugijoje kiltų ginčų del tikėjimo.

RUMUNIJA.

Rumunijoje prieš karą buvo 150,000 katalikų lotyniškai laikančių Mišias ir apie 5,000 rytinių apeigų unijotų pamaldas laikančių grekiškai. Po karei prie Rumunijos tapo priskirta žymi Vengrijos dalis, kurioje lotyniškų apeigų katalikų yra milijonas, o unijotų yra 1,400,000. Rumunijos tat vyriausybė pasiulė Šv. Tėvui padaryti sutartį arba konkordatą. Bet sutarties sumanymas parašytas taip, kad kenktų katalikams. Vienuoliai įleidžiami tik tie, kurių generalės valdybos yra pačioje Rumunijoje, kunigo priedermes gali pildyti tiktai Rumunai. Iš to darosi skriaudos Ukrainams ir Vengrams patekusiems po Rumunų valdžia. Sumanymas, jei taptų konkordatu, tai panaikytų Nagyavarado vyskupiją. Jos turtai išnešantieji keletą milijonų auksinių kronų tektų valdžiai, kad labiau galėtų stiprinti nekatalikiškas pakraipas. Sumanymas žada panaikinti Nagyavarado seminariją, o lotyniškų apeigų klierikus auklėti Bucharesto universitete drauge su unijotų kandidatais, kurie prieš priimsiant šventinimus ieškosi sau pačių. Skaistybės įžadus darysiantiems klierikams genda dvasia, jei jie yra bendrai auklėjami su tais, kurie labai daug mintija ir kalba apie savo mylimasias merginas. Taigi spėjama, kad Šv. Tėvas to konkordato nepriims, jei Rumunijos valdžia neapsims padaryti žymių permainų.

PALESTINA.

Per porą metų po karei į Palestiną (Žydų Žemę) privažiavo labai daug Žydų iš Rusijos, Lenkijos ir Rumunijos. Bet į Šventąją žemę jų keliavo nedaugiau, kaip į Ameriką, nes New Yorke pastebėta, kad 90 nuošimčių ateivių yra Žydai. Vis-gi Jeruzolimoje jau yra apie 35,000 Žydų, t. y. pusė to miesto gyventojų. Pradžioje Palestinos vyriausybė nedarė jokių kliučių Žydams ateiviams. Dabar jau ėmė juos tyrinėti dviem žvilgsniais. Pirmiausiai valdžia žiuri, ar ateiviai Žydai neatsineša limpančių ligų, paskui, ar jie nėra užsikrėtę bolševizmu.

Atkeliavusieji pasijuto, kad jie ne visi vienokių pažiurų. Vieni nuoširdžiai ir karštai laikosi Senojo Įstatymo, religiją ir apeigas statydami brangiau ir augščiau už viską. Tie yra tikrieji Žydai. Juos kiti vadina ortodoksais, t. y. teisingai tikinčiais. Kiti jau nebežiuri šabo, nepildo košer įstatų, netiki į Šventąjį Raštą, o Žydiją myli vien kaipo tautą. Šitų antrųjų yra tiek daug Tsijonistų organizacijoje, kad jų dvasia valdo visą Tsijonizmą.

Tsijonistai mažu kuomi skiriasi nuo kitų tautinių imperijalistų. Jie nori vieni turėti pilnas teises Palestinoje, visus kitus išspausti laukan iš jos. Pirklinis, ekonominis, pramoninis pelningumas jiems rodosi gražiausias jų tėvynės tikslas. Jų organizacija yra didelė ir piniginga. Ji turi savo skyrių visur, kur tik yra žymus Žydų skaičius. Tie skyriai kalbina Žydus keliauti į Palestiną ir duoda kelionei pinigų.

Tečiaus Palestinoje derlingos žemės maža, pramonijos kaip ir nėra, o pirklybai ta žemė netikusi. Daugelis atkeliavusių į savo tėvynę Žydų neranda progos sunaudoti gabumus ima jausti vargo. Tsijonistų organizacija neduoda lėšų keliauti atgal.

Palestinos dabartinė valdžia, ypač augštasis komisijonierius Sir Herbert Samuel, pats Žydas ir Tsijonistas, rupinasi toje žemėje padaryti daug gerų kelių. Juos dabar užvis labiausiai dirba Galilėjoje. Tai-gi uždarbio galima gauti. Mokestis yra 10 piastrų į dieną, arba pusę dolierio. Bet Žydai turi savo ypatingų nežinia iš kur imamų lėšų. Iš tų kiekvienas Žydas gauna pridečko dar dvidešimt piastrų, arba dolierį. Nežydai darbininkai žino tą uždarbio skirtumą. Iš to vietinių gyventojų Arabų ir kitų širdyse kyla baisi Žydų neapykanta. Vyriausybei nelengva sulaikyti žmones nuo riaušių.

Ant kalno Scopus šale Jeruzolimos rengiamas Žydų universitetas. Vietinis laikraštis sako, kad tas universitetas atstosiąs Žydams Saliamono bažnyčią. Atsižadėjusiems tikėjimo jaunuoliams tat patinka, bet tikintieji Žydai smarkiai jaučia skirtumą tarp universiteto ir bažnyčios.

Tikinčiųjų nepasitenkinimas laisvamaniais yra didelis. Bet ir tsijonistai nepasitenkinę augštuoju Palestinos komisijonierium, kad jis nesiskubina pildyti tsijonistų programą. Jis-gi sakosi tikėjimu esąs Žydas, tautybe-gi Anglas.

Iš to viso neišeina, kad Žydai pamestų Palestiną. Vieni iškeliauja iš jos, kiti atkeliauja. Galutinai Žydai joje vis-gi apsistos. Jie gaus daug padirbėti, kol atgaivįs tą sunaikintąją žemę. Bet kada jie prieis prie statymo bažnyčios, tai dar nežinia kas iš to išeis.

PRANCUZIJA.

Kuomet Prancūzijos valdžia ir žemasis parlamento butas sutarė atnaujinti santikius su Katalikų Bažnyčia, tuomet ir protestonai ėmė rupintis, kad Prancuzijos respublika atnaujintų santikius ir su protestantizmu. Šiaip butų nieko, tiktai protestantų tikėjimas yra pasidalinęs į daugybę įvairių sektų, kurių kiekviena kitaip žiuri į tuos pačius dalykus. Idant Katalikų Bažnyčia neišrodytų vienatinis tikėjimas, su kuriuo respublika gali turėti santikių, protestantai sutarė sušaukti suvažiavimą ir išrinkti vieną savo įgaliotinį, kad jis galėtų tartis su Prancuzijos valdžia.

Y. M. C. A. karo metu Prancuzijoje mokėjo išlaikyti protingą mandagumą ir neužkabindavo katalikų. Po karui tas išmintingumas išgaravo. Amerikos protestantų organizacija veikdama katalikų šalyje, tiesa, nelabai ką patraukia į protestantus, bet užkenkia vietinėms katalikiškoms organizacijoms ir atitraukia šiek-tiek jaunuomenės nuo katalikystės. Todel laikraštyje La Croix gabus autorius Cyr gana smarkiai nusiskundžia Amerikos veikėjas iš Y. M. C. A. ypač kad jie vietomis užsimanė kalbėti viešus pamokinimus jaunuomenei apie vyrų ir moterų kunų skirtumus. Prancuzams rodosi, kad jaunuomenei yra reikalingesnių mokslų už tą.

AMERIKA.

Amerika yra gana daug įstatų apie mokyklas ir mokintojus. Tie įstatai atspausdinti įvairiais laikais, įvairiose vietose. Mokintojams sunku juos visus turėti po ranka. U. S. Bureau of Education, t. y. Suvienytų Valstijų Auklėjimo Raštinė šįmet tuos įvairius įstatus su skaitlinėmis surinko kruvon, bet negali atspausdinti, kol kongresas nepripažįs spaudai reikalingų pinigų. Pripažinimas gali įvykti tiktai po Liepos 1 d., 1921 m. Nelaukiant taip ilgai Katalikų Gerovės Tautinė Taryba (National Catholic Welfare Council) atspausdina tą visą savo lėšomis ir dar prideda cirkulerus bei paliepimus, kuriuos savo mokykloms yra išsiuntinėjusios žymiausios Amerikoje vienuolijos. Tas veikalas bus naudingas ir Lietuvių mokykloms.

Mieste Atlantic City vietinės valstijos Y. M. C. A., t. y. Jaunų Vyrų Krikščionių Sąjunga turėjo savo valstijinį suvažiavimą. Pasirodė, kad prie organizacijos priklauso 186 skyriai ir su 38,542 nariais 26 miestuose. Suvažiavimas sutarė nepripažinti balsavimo teisės katalikams ir Žydams įsirašiusiems į sąjungą.

Kovo mėnuo, 1921 m., pašvęstas yra platinti katalikų spaudai Amerikoje. Platinimo darbą veda N. C. W. C. t. y. Katalikų Gerovės Tautinė Taryba. Darbe dalyvauja dideli ir maži asmenys, pradedant kardinolu Gibbons'u. Kitų tautų katalikai matomai sustiprįs savo spaudą. Mes Lietuviai mažai ką tedarome.